

BLUBBERET

NR 5 MAI 1979 DEN NORSKE FN-KONTINGENT I LIBANON

Til minne om jarle

Vi vil vel alle huske onsdag den 18 april 1979, den dagen bataljonen fikk sine første tap under en artilleribeskytning av Ebel es Saqi.

Jarle Håvard Warberg var en av oss – en av de som nettopp bidro til at NORBATT var en effektiv og lykkelig familie.

Hele Norge har sørget med oss og han fikk en verdig begravelse.

Her nede husker vi ham

som en god kamerat, et pliktro medlem av bataljonen og en som vi alle vil savne.

Hans foreldre har sendt oss en hilsen med ønsket om at bataljonen fortsatt må gjøre en god jobb i fredens tjeneste i Libanon.

La dette gi vårt daglige arbeid større dybde og perspektiv. Jeg lyser fred over Jarle Håvard Warbergs minne.

Z Backer
Oberst
Bataljonsjef

Og det store fremmøte skulle fortelle mer enn mange ord om det dype inntrykk hendelsen gjorde i bataljonen. De som kunne komme fra den daglige tjenesten møtte frem for på denne måten å hedre en soldatkamerat som falt i fredstjenesten her i Sør-Libanon.

En minnehøytidelighet lørdag 21. april markerte den norske bataljonens avskjed med Jarle Håvard Warberg. Samlingsstedet var på samme

sted som den skjednesvangre granaten falt onsdagen før, like ved bataljonens verksted.

Det gjorde også et meget sterkt inntrykk å se den store flokken av sivile som møtte frem. Og enda en gang fikk vi bekreftet vårt inntrykk av s a m h ø r i g h e t med sivilbefolkningen rundt oss.

Bataljonsprest Harald Otto Aalvik ledet minnestunden, og det ble lagt ned kranser fra NORBATT av oberst

Backer og fra Warbergs soldatkamerater av Olav Kristensen. Ebel es Saqi's lærer holdt også en kort tale der hun fortalte at stedet hvor Warberg ble drept heretter skal kalles for "Jarles gate".

STAKKARS WISAM

Den åtte år gamle Wisam Sayyah fra landsbyen Alma-ech-Chaab var riktig uheldig da han falt og kuttet opp leppene på noe glasskår. Sammen med moren Salima og storesøster Antoinette (24 år) bar det avsted til det norske felthospitalet i Naqoura.

Det hjalp godt at storesøster Antoinette jobber som tolk hos MEDCOY i Naqoura, man kommer ganske kvikt gjennom porten

når man kjenner både vekten og legene.

Vårt bilde viser tolken Antoinette (til venstre), sykepleier og fanejunker (han liker denne tittel bedre enn fenrik) Magnar Austråt fra Sauda, General Surgeon (kirurg) Halvor Gude fra Haukeland sykehus i Bergen, utstrakt på operasjonsbenken stakkars Wisam, og holdende omkring hans føtter slik at han ikke skal sparke, hans moder Fatima.

FELTSYKEHUSET I NAQOURA

STATUS PR PRIMO MAI 1979

o Antall pasienter hittil behandlet	8.706
o UNIFIL-personell	4.886
o Sivile Libanesere	3.820
o Sengeliggende pasienter i alt	1.008
o UNIFIL-personell	852
o Sivile libanesere	156
o Antall tannlegebehandlede totalt.	2.561
o UNIFIL-personell	1.687
o Sivile libanesere	874

I gamle dager lå det tusenvis av sårede og skrek etter hjelp og etter vann på slagmarken. De fikk liten eller ingen hjelp.

To verdenskriger med etterfølgende "småkriger" har vist at sanitetstjenesten måtte prioriteres opp. Det har uvurderlig betydning for stridsmoralen at den enkelte mann vet at han vil få hurtig og effektiv hjelp av eksperter om han skulle bli såret. Norge er et av de land som setter enkeltmenneskets liv og helse høyt – og vårt forsvar har en sanitetstjeneste som det står respekt av.

Det er ikke usannsynlig at dette var grunnen til at Norge på et ganske tidlig tidspunkt ble spurt om landet ville ta ansvaret for sanitetstjenesten i UNIFIL. Et ganske raskt ja var svaret.

Det var først meningen å opprette en mindre sykestne

av den typen man finner i NORBATT i dag og benytte sivile libanesiske og israelske sykehus, men dette viste seg å være lite praktisk. Resultatet ble et forsterket lett feltsykehus pluss et sanitetskompani – MEDCOY (Medical Company) slik vi finner det i Naqoura i dag. Fullt bemannet stiller MEDCOY med seks leger og sjefslege. Hele MEDCOY har et personell på 120 hvorav ca. 12 sykesøstre.

Sanitetstjenesten opererer med begrepene første, annen og tredje linjes sanitetstjeneste. De to første finner man ute i bataljonene – den tredje er feltsykehuset i Naqoura. Samspillet mellom disse er viktig – det er ingen tvil om at den resolute og effektive innsats fra NORBATTs sanitetstropp, fulgt opp av dyktig legebehandling under

helikoptertransporten fra Ebel es Saqi til Naqoura, og endelig kirurgenes glimrende arbeid på felthospitalet, tilsammen gjorde at den 22 år gamle soldaten Jan-Sverre Aasbø berget armen sin etter å ha blitt såret under et artillerinedslag i Ebel es Saqi i midten av april.

Innen UNIFIL har så godt som alle bataljoner leger pluss sykepleiere. Legene fordeler seg med 4 på DUTCHBATT, 3 på NORBATT, 2 på I R I S H B A T T og FRENCHLOG, og 1 hver på FIJIBATT, SENBATT og NIBATT. At det er så mye leger f.eks. i NORBATT, skyldes den isolerte beliggenhet, og at man gjerne vil bistå nabo NEPBATT med legehjelp i et knipetak.

Ettersom Sør-Libanon er et krigsherjet land hvor den sivile helsetjenesten har brutt sammen, ser UNIFIL det ikke bare som sin oppgave å ta seg av egne syke og sårede, men også å hjelpe de sivile i den utstrekning man kan klare det.

Sunnhetens apostler i Naqoura er den norske

sanitetsstaben i UNIFIL HQ. Sanitetsstaben og AIROPS (den siste står for alle luftoperasjoner i UNIFIL) er de eneste norske staber i UNIFILs ledelse.

Sjef for all sanitetstjeneste i UNIFIL er nordmannen oberst K.S. Aarnes. Han er Chief Medical Staff Officer eller sjefslege som det heter på godt norsk. Hans oppgave er å samordne og kontrollere sanitetstjenesten i UNIFIL og være rådgiver for Force Commander i sanitetsspørsmål.

For å klare dette har han en stab av faglige rådgivere, den består av tre offiserer og en kombinert skriver og sjåfør. Oberstlöytnant Steinar Holand fra Oslo er Medical Supply Officer, hjemme er han apotekersjef i Forsvarets Sanitet. Hans assistent, kaptein Jan Skarnes fra Odalen, er materielloffiser i Forsvarets Sanitet i Oslo.

Oberstlöytnant Holand har fått god bruk for all sin fagkunnskap. Han har utarbeidet en oversikt over alle medisinske artikler (ca. 900 forskjellige produkter går inn i den vanlige forsyning) slik at den er akseptabel for land med forskjellig medisinsk tradisjon. Han har rned budsjettering og planlegging av materiell å gjøre, i mengde tilsvarer det et stort norsk apotek. Materiellet omfatter legemidler, vaksiner, gamma globulin, forbindingsmateriell, laboratoriereagenser, tannlegemateriell og medisinsk utstyr. Dette distribueres gjennom MEDCOYs apotek.

Til tross for visse vansker finner oblt Holand arbeidet hyggelig og interessant og forholdene tilfredsstillende. Samarbeidet med UNIFILs forsynings – og innkjøpsavdeling er godt selv om de generelle retningslinjer for FN både er byråkratiske og lite tjenlige for avdelinger som får plutselige og helt uberegnelige behov, f.eks. på grunn av større skader eller epidemier.

Forts. på side 4.

De passer på UNIFILs helse. Fra venstre: Senior Medical Staff Officer (sjefslege) oberst K.S. Aarnes, Force Hygiene Officer maj Nils Magne Aksdal, Ass Medical Supply Officer kaptein Jan Skarnes, og Medical Supply Officer oblt Steinar Holand. Kontormann/sjåfør Arne Öslebø fra Kristiansand klarte å snike seg vekk like før bildet skulle tas.

Leger har som oppgave å helbrede syke og sårede. En annen faggruppe driver forebyggende helsetjeneste. Blir folk syke — et det disse karenes oppgave å finne ut hvorfor og sette i verk tiltak som hindrer gjentakelser. Vi snakker nå om hygiene-folkene som maser, gnåler og kontrollerer — og som ser lite resultater av sitt arbeid.

Sjef for hygienetjensten er Force Hygiene Officer, major Nils Magne Aksdal som er privatpraktiserende veterinær hjemme på Mosterøy i Rogaland.

Maj Aksdal er en av UNIFILs tre veterinærer, de to andre finner du i nordmennene hundetropp og i MEDCOY.

UNIFILs helsetjeneste begynner med den enkelte

mann — hvor forsiktig og hvor renslig han er. Det står stort sett bra til med FN-soldatenes helsetilstand. På den annen side er det klart at hygienen er noe annerledes enn hjemme. Sør-Libanon er som nevnt et krigsherjet område hvor den sivile helsetjeneste har brutt sammen, hvor det herjer sykdommer blant husdyrene, hvor drikkevannet er forurenset og den hygieniske standard noe lavere enn i de industrialiserte land.

Nordmennene har to hygienelag, ett ved NORMEDCOY og ett ved NORBATT. De har delt resten av UNIFIL-avdelingene mellom seg når det gjelder overoppsyn og kontroll. FIJIBATT og NIBATT har egne hygienelag mens DUTCHBATT og NORMAINTCOY har sine lag under etablering.

Virksomheten er fordelt på veiledning, kontroll, insekt — og skadedyrbekjempelse, felthgiene og laboratoriekontroll — det siste sammen ed MEDCOY.

En noe komplisert forsyningstjeneste og det faktum at alt det FN forbruker av materiell blir innkjøpt på verdensmarkedet via New York, gjør at man ikke alltid kan være på høyden.

Et skikkelig renovasjonssystem er grunnlaget for all hygiene. Kjøretøyene og søppelplasser finnes, men det har vært en del svikt når det gjelder søppelsekker og stativer. Det skyldes søppelsekker av dårlig kvalitet — så tynne at de smelter i solen — og det skyldes at søppelsekkene og stativene har vært av forskjellig type slik at de ikke

har kunnet brukes sammen.

Sjefslegen opplyser at mage — og tarminfeksjoner gjennom dårlig drikkevann er den hyppigst forekommende plage i UNIFIL-avdelingene. Det er dette som populært kalles "yalla-mage". Det var en del hepatitt (en virusinfeksjon) i fjor, likeså noe gulsott. Dette skyldes nok også drikkevannet. En av bataljonene hadde over 70 mann som ble rammet av infeksjonssykdom.

Oberst Aarnes nyter stor respekt blant sine medarbeidere. Han har en evne til å være på rette sted til rette tid og har gode kontakter innen legekretser både i Libanon og Israel. Han får tingene til å gli — og det har lyktes ham å få gitt sanitetstjenesten en høyere prioritet også i denne del av verden.

french connection

Menig Björn Per Hansen, børsemakerassistent i Vedlikeholdslaget, Stabskompaniet i Ebel es Saqi, vandrer til daglig rundt med en 1/4 tomsmessingskrue i gullkjede om halsen. Dette til almen nyfikenhet og nysgjerrighet.

Björn forteller oss at dette er en såkalt "French Connection", hjemme i Tönsberg går en jente med henhørende 1/4 tomsmessingmutter i samme slags kjede rundt halsen — symbolikken burde være innlysende klar.

De gamle korsfarere utstyrte jentene sine med kyskhetsbelte — og tok med nøkkelen til Det hellige land. Det var en slags enveiskjøring — uten forpliktelser for den mannlige halvpart. At vi finner så pass mange mørkeblonde og rødhårede libanesere tør være et minne herom.

Skrue-mutter-systemet ligger mer på det psykologiske plan, og det forplikter begge parter. Og Björn mener at systemet fungerer — det skal i alle fall fungere, presiserer han.

Rekappleave

for de som kommer til å forlenge kontrakten inn i NORBATT IV er nå sikret. Leaven vil ha samme form som tidligere, med to ukers permisjon og gratis reise til Norge, og med alle tillegg utbetalt i leaveperioden. Ordningen kommer til å gjelde bare for de med seks måneders rekap.

Feriepengene

som utgjør 9 1/2 prosent av grunnlønn og militært tillegg, slipper vi å vente på til neste vår. Det er nå bestemt at de norske FN-mannskapene vil få dette utbetalt på sin siste lønningslipp — altså den restlønnen vi får rundt 15. oktober.

Rörlegger-tips

Avløpssystemet i de sør-libanesiske landsbyer er ikke av samme standard som hjemme. Enkelte steder er systemet så trangt at det har vært vanlig å samle brukt toalett-papir i en kurv i stedet for å skylle det ned.

De fleste steder kan man imidlertid bruke fint toalett-papir (men ikke papir-håndkler).

Et godt råd: Gjør deg ferdig med ærendet uten tork og skyll ned. Gjør så ferdig torkingen og skyll ned dette.

Dermed er det større sjanser for å holde avløpet åpent. Skulle det gå tett, blir ikke stake-jobben så ubehagelig.

Hold hodet lavt!

Utbedringen av dekningsrom har pågått jevnt og trutt i NORBATT – det fikk en ekstra puff frem over etter det tragiske tap i midten av forrige måned. Det er god

plass til alle mann i NORBATT "under jorden", men enkelte installasjoner over jorden må kunne fungere selv om noen skulle legge bataljonen under artilleriild.

Veksleren i Ebel es Saqi er en slik installasjon, og der sitter rekap Torgeir Gamst fra Sørreisa trygt og godt på jobben.

* * *

Se opp
for
Nederland

Vi bör se opp for gamle Jan fra treskoenes og vindmøllenes land. Nederlenderne gjorde en fin jobb sammen med Paddy Irishman under ildoverfallet på Naqoura i forrige måned, og de ligger liksom og lurar i vannskorpen.

Vi Ola-karer har hittil vært alene om å ha egen avis og bikkjetropp. Etter forlydender har FN-Jan funnet at dette er bra saker som også han bör ha.

Hvor skal dette ende?

Det ville ja være trist om vi skulle bli nødt til å dra til DUTCHBATT og forsøke å avlure tresko-gutta noen tricks.

SEVERDIGHET PÅ 4-5

Leiren 4-5 i Kompani A hadde for en kort stund en meget spesiell severdighet å by på. En rakett falt ned et par hundre meter fra ny byggerleiren, men detonerte heldigvis ikke.

Dermed kunne leirens mannskaper de neste dagene ta jobb som guider for alle de som ville kikke på vidunderet. Det blir fortalt om en ren valfart til raketten, og vittige sjeler mente man burde spe på soldatlønnen ved å ta inngangspenger av de som besøkte og ble guidet til stedet.

De fleste hadde nok mer enn sin nysgjerrighet å ta vare på ved besøket. Det gjelder blant annet de to karene på bildet, kompanisjef Sigurd Hellström og pitroppsjef Olav Eikeland.

FN MEDALJEN TIL AASBÖ

Jan Sverre Aasbö, som ble såret under granatnedslagene i Ebel es Saqi i april, har fått sin FN-medalje. Det skjedde på feltsykehuset i Naqoura torsdag 3. mai, og det var bataljonsjefen, oberst Backer som stod for utdelingen.

Med seg hadde bataljonsjefen velferdsoffiser og hovedtillitsmann, og hensikten var å besøke de sylv fra NORBATT som da av forskjellige årsaker lå på det norske sykehuset.

Pasientene ble ønsket lykke til, og samtidig ble de norske legene ved sykehuset berømmet for sin innsats. En innsats som ofte skjer under svært vanskelige forhold.

Rekap som hovedtillitsmann

Hans Wendelbo, 30 år og frå Jølster, tok rekap. Ikkje berre som FN-soldat i det urolege Libanon. Nei, heller ikkje eit halvt år som hovudtillitsmann var nok. Han plussa likegodt på eit nytt halvår der også.

Mange var nögd med det. I tillitsmannsfora, overkommando og departement har Wendelbo stått som den fremste målbæreren av dei krava FN-soldatane har kome med. For vårt problem er svært ofte ikkje firkanta og umogelege befal, men snarare det å få styresmaktene heime til å skjønna at vi er ei gruppe som har rettmessige ynskje og krav på lik line med andre grupper som no eingong sorterer under det norske samfunnet.

Vi hadde ein prat med den ny-gamle hovudtillitsmannen like før eit nytt møte i Landsutvalet for tillitsmenn i Forsvaret. Eit møte der det endå eingong er hovudtillitsmannen si oppgáve å målbera ynskjene til FN-soldatene.

viktigaste sakene, Wendelbo?

— Som tidlegare står vakttillegget i högsetet. Det urimelege i at befalet får dette, medan korporalar og meinige vert halde utanfor skulle vera klárt nok. Men endå står det att å få dei rette styresmakter til å innsjá dette. Men vi er lova ei ny innstilling frá Forsvarsdepartementet, og vona vår er at det rettferdsprinsippet vi står for vil slå gjennom.

— Men du har fleire saker i lomma?

— Prisen på heimreiser har stått sentralt. Ynskjet vårt er vi skal kunna reisa for ein fast pris til kvar einaste flyplass i Noreg. Vi hadde eingong eit tilbod på dette, men ein av samarbeidspartnaranse i SAS sette bom for planen. Av andre ting som no er aktuelle er omorganisering av PX-tenesta, og at det må vera mogleg å få haikeplass på dei faste Hercules-flya heimover.

Men dette er saker vi kjem attende til når FN-soldatane sin representant i dei sentrale tillitsmannsorgan kan fortelja nytt om styresmaktene si haldning.

NORBATTs hovedtillitsmann, korp Hans Wendelbo

Damascus-here we are!

Her i basargaten, eller, "The Souk" som er det offisielle navnet, er et mylder av mennesker og her kan du få kjøpt omtrent hva som helst. På bildet to stk. Ola midt i mylderet, nemlig Stig Nilsen fra KP B og Tom Egil Knutsen fra KP A.

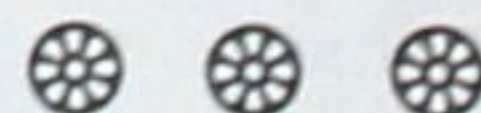

Som nevnt i forrige nummer av Blue Beret, blir det ikke aktuelt med lang-leaver for alle rekapper har avviklet sin leave. Men foruten bibel-turene som er i full gang, har det for alle i Norbatt vært anledning til en kortere rekreasjostur. Og svaret ble: Damascus here we are!

Flere ganger ukentlig har kort-turene til Syria's hovedstad gått av stablen. Bare ett døgn – stressopplegg kanskje? Men bare det å komme seg vekk en stakkert stund, ta inn på hotell i toppklasse, og legge seg i bløyt i badekaret – åh, for en følelse! Bare ved å løfte av telefonrøret, eller et knips med fingeren, kunne du få (nesten) alt hva du måtte begjære.

Hver mann benyttet tiden på sin måte. Slappe av, museer, oppsøke historiske steder, ut for å få seg et godt måltid – eller kikke på det noe magre utvalg som er av natteliv. Men en ting gikk ingen glipp av, nemlig basargaten, eller "The Souk". Damask-duker og varer i edle metaller stod for de fleste øverst på listen. I denne kilometer-lange "tunnelen" kan man imidlertid få kjøpt nær sagt alt. "UNIFIL, Norwegian? I have special prices for you!" Tilbudene haglet over oss.

Etter ett døgn i Damascus – turen går tilbake til Norbatt og tjenesten venter. De alle fleste fornøyd og de aller fleste blakke!

Før avgang fra Damaskus, og i bakgrunnen litt av luksushotellet Sheraton, hvor hele denne gruppen valgte å ta inn. På bildet: Thomas Gudbrandsen, Joar Mygland, Nils Henrik Aspelin, Kjell Olav Römo Idar Aspen, Per Helge Slyngstad, Stig Nilsen, Dag Överland, Tom Egil Knutsen og vår eminente sjåfør Karl Falsen.

HVA SKJEDDE EGE

Hva skjedde egentlig i Naqoura den begivenhetsrike natten mellom 18. og 19. april?

De som er stasjonert i Naqoura vet jo hva som skjedde akkurat på det stedet den enkelte mann eller kvinne befant seg, men vi andre vet stort sett ikke mer enn hva vi har lest i norske aviser. Og disse kan man som kjent ikke

alltid stole på — det har vi sett før. Blue Beret gir her et sammendrag av begivenhetene — vi kan ikke som avisene hjemme bringe rykende ferskt stoff.

Til gjengjeld kan vi gi våre lesere et korrekt bilde av begivenhetene. Vår kilde er UNIFILs politiske talsmann, informasjonssjef Timur Göksel fra Tyrkia.

— UNIFILs leir i Naqoura er ikke bygd for krig — militært sett er den plassert så uheldig at det neppe kan gjøres verre. Men FN er ikke i Libanon for å føre krig, og vi hadde ikke ventet et slikt uprovosert angrep som vi ble vitne til den 18. og 19. april i år. Åtte UNIFIL-soldater i leiren ble såret, og leiren med bygninger, kjøretøyer og teknisk utstyr ble skadet. Men all uhygge og dramatik til tross har disse døgnene hatt en positiv virkning. Fra å være en nokså typisk flernasjonalt FN-stab med små-gnisninger mellom nasjoner og avdelinger, er UNIFILs hovedkvarter med tilliggende militære installasjoner i Naqoura-leiren blitt en sterkt sammensveiset militær avdeling. Vi må sørge for at samhørigheten og kameratskapet fortsetter, sier UNIFILs politiske talsmann, tyrkeren Timur Göksel, til Blue Beret.

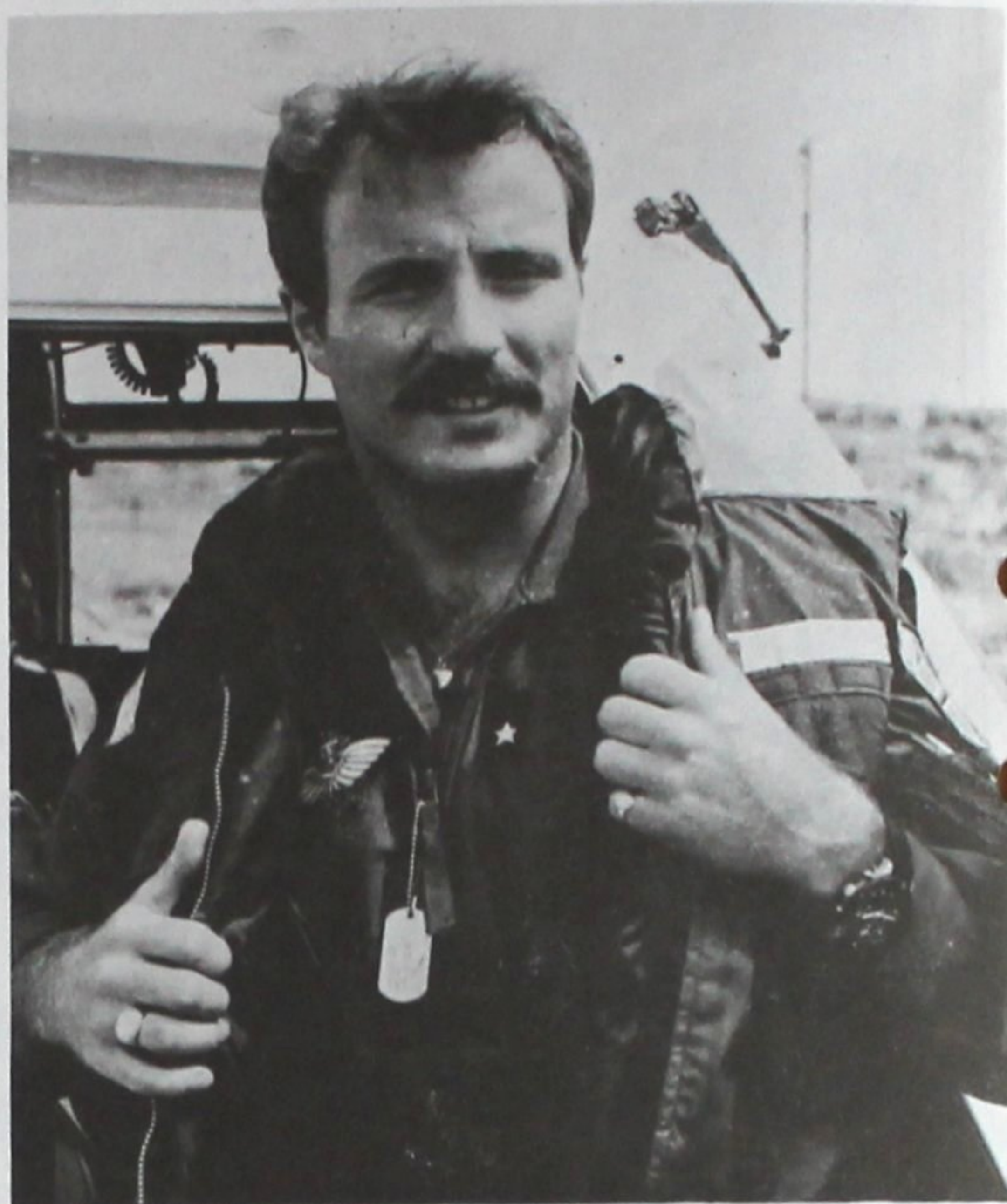
— Angrepet i Naqoura må ses i sammenheng med det som skjedde ellers i Sør-Libanon i tidsrommet. En bataljon fra LEB ARMY skulle plasseres innen UNIFIL-området. Et kraftig artilleri-bombardement fra IDF's side varte i to dager — det ble skutt et større antall granater, derav ca. 10 i og ved Ebel es Saqi. Det siste førte som kjent til at NORBATT hadde et tap på en død og en såret. Det ble ikke skutt med artilleri mot Naqoura-leiren, men det var likevel et godt planlagt ildoverfall hvor det ble brukt ca. 200 bombekastergranater og geværgranater, ca. 4.000 mg-skudd og et betydelig antall håndvåpen-skudd og

mitraljøsosalver med 12,7 mm. Det mest alvorlige var at det ble skutt mot ambulanser og kontorbygninger i tilknytning til felthospitalet — slikt gjør man ikke en gang når det er full krig. Det ble heldigvis ikke skutt direkte mot feltsykehuset, sier Timur Göksel.

— Vaktgjengen i Naqoura som på den tid bestod av irlendere og nederlendere, besvarte ilden. Seks irlendere og to nederlendere ble såret. Mens presset bygget seg opp den 18. april, hentet NORAIR en såret landsmann fra Ebel es Saqi med helikopter under meget usikre omstendigheter — De Facto Forces kunne ikke garantere for denne ambulanseturens sikkerhet. NORMEDCOYs leger opererte en alvorlig såret irlender mens de var iført skytevest og hjelm, de måtte bære pasienten ut i bunkeren nesten før de hadde fått avsluttet operasjonen. At NORMEDCOY klarte å få eget personell og pasientene i sikkerhet i tilfluktsrommet, skyldtes ikke minst at kompanisjefen, oberstlöytnant Atle Steindal, på forhånd hadde drillet inn dette med sine folk og de oppegående pasientene. Jeg vil gjerne ha sagt at både irlendere og nederlendere i vaktgjengen og nordmennene i NORAIR og NORMEDCOY imponerte oss med sitt mot og sin effektivitet — de gjorde en virkelig profesjonell jobb, sier Göksel som legger til at lysene ikke ble slokket i leiren under beskytningen.

Slik skjedde det:

15 april: De sivilansatte

Fenrik Kjell Martinsen fløy helikopteret som hentet en alvorlig såret soldat i Ebel es Saqi — uten at De Facto Forces kunne garantere for denne ambulanseturens sikkerhet.

arbeiderne fra Naqoura Village — 70-80 mann i tallet — møtte ikke på jobb i leiren.

16 april: Etter mørkets frembrudd ble alle lys slokket i Naqoura Village.

17. og 18. april: Trusler fra De Facto Forces om beskytning dersom deployeringen av LEB ARMY gjennomføres. Spenningen bygger seg opp — IRISHBATT, NIBATT og NORBATT blir beskyttet med artilleri.

Ca. kl. 1045 den 18. april ble det skutt ganske intenst på ett av NORAIRs helikoptere som kom inn for landing. Ilden kom fra Naqoura Village, og den ble besvart av vaktgjengen i leiren. Det viste seg senere at helikopteret ikke var truffet.

Vaktgjengen observerte så tre væpnede soldater like utenfor leirområdet — det viste seg senere å være 5

mann. De befant seg i mistenkelig bevegelse, og de ble skutt varselskudd tre ganger mot dem.

Det ble på ny åpnet ild fra Naqoura Village, denne ble besvart fra leiren. Av de fremmede soldatene hadde tre flyktet, en ble tatt til fange, han var uskadet. Den femte ble funnet død. Den døde bar våpen og håndgranater. Det er uklart hvilken ild han ble truffet av, den fra landsbyen eller den fra leiren. Saken er under etterforskning, resultatet foreligger ikke.

Mens skuddvekslingen pågikk tok en FN-observatør fra UNTSO, en amerikansk oberstlöytnant, en jeep og dro opp til Naqoura Village for å få stanset ilden.

Han ble imidlertid tatt til fange — og kravet fra hans voktere var at den falne soldaten og eventuelle overlevende skulle overleveres

ENTLIG I NAQOURA?

i landsbyen. UNIFIL-ledelsen gikk med på dette. Liket og fangen ble overlevert, og den amerikanske FN-observatøren kom tilbake til leiren ut på ettermiddagen.

Etter skytingen mot helikopteret på formiddagen, innstilte NORAIR all flyging. På ettermiddagen kom bestillingen på ambulanshelikopter etter artillerinedslagene i Ebel es Saqi. All helikoptertransport i Sør Libanon må klareres med De Facto Forces og IDF (Israel's Defence Forces). De Facto Forces gav først klarsignal for ambulanseturen, men kom senere tilbake på radioen og erklærte at man ikke kunne garantere for sikkerheten for helikopteret. Slik situasjonen var, med en hardt såret norsk soldat som ventet på helikoptertransport, ble denne gjennomført uten klarering med fenrik Kjell Martinsen ved spaken. Transporten gikk uten hindring av noen art.

Ved 1800-tiden observerte man fra Naqoura-leiren at det ble plassert mg.-er i åsen ovenfor leiren.

Ved 2200-tiden observerte man bk-nedslag på stranden bak leiren. Ilden ble ikke besvart – den kom østfra. Alt personell ble beordret i tilfluktsrommene. Det ble stille, og en halv time senere fikk personellet lov til å forlate tilfluktsrommene, og de gikk til sengs.

Intens ild:

19. april: K.L 0015 ble Naqoura-leiren med unntak av Selve felthospitalet lagt under intens ild fra 81 mm bombekastere, geværgranater, 12,7 mm. mitraljöse, 7,62 mm. mg samt håndvåpen. Ilden ble besvart fra leiren, og det oppstod en ildstrid som varte i ca. 35 minutter. Det var under denne at UNIFIL fikk flere sårede. Nederlenderne var utsyrt med PPKer med mitraljöser og TOW. TOWen ble imidlertid ikke benyttet for ikke å trappe opp striden. Personell

som ikke hadde forsvarsoppgaver, løp straks i dekning i tilfluktsrommene. Felthospitalet ble tømt for personell og pasienter – alle måtte i dekning.

Ved 0050-tiden opphørte ilden. Ca. kl. 0300. og kl. 0400 kom det korte mg-byger fra landsbyen – disse ble besvart med 2-3 skudd fra vaktgjengen.

I selve hovedkvarteret ble alle biler skadet av ilden. Så godt som alle prefab-husene hadde kulehull, det var også kulehull i kontorene til en rekke høyere stabsoffiserer i UNIFIL.

FRENCHLOG som ligger sør for hovedkvarteret, fikk sin del av ubehagelighetene. NORAIR fikk alle sine tre helikoptere satt ut av spillet, alle kontorer og det overveiende antall bygninger ble truffet. Noen har mindre skader, men andre har betydelig skade slik at de må repareres. Bakkeutstyret ble totalt ødelagt og lar seg ikke reparere, og det ble skuddskader i to av fem kjøretøyer.

Betjeningen i det sivile radiatorommet i UNIFILs hovedkvarter fortsatte sin viktige jobb til tross for at det ble skutt hull i veggen.

Etter all skytingen i Naqoura 18. og 19. april har UNIFIL ønsket å vente litt med å ta inn de nærmere 80 sivile leirarbeidere i Naqoura Village – dette av forståelige grunner. De praktiske konsekvenser er at både befal og menige tar sin törn når det gjelder å skvære opp i messene etter måltidene. Et par karer fra en arbeidsgjeng NORBATT har avgitt til hovedkvarteret, har meldt seg frivillig til å vaske dusj – og toalettrommene.

UNIFIL forsöker nå å finne en praktisk lösning på problemet. På den ene side önsker UNIFIL sivile leirarbeidere – på den annen side önsker man ikke den mer militante del av disse tilbake.

Tyrkeren Timur Göksel (36) er UNIFILs informasjonssjef på den sivile (poltiske) siden. Hans utdannelse omfatter statsvitenskap, offentlig administrasjon og sivilökonomi – han har vært i informasjonsbransjen i FN siden 1968. UNIFIL-organet LITANI slår fast at han er ungkar – med utropstegn!

Storparten av prefab-brakkene i Naqoura-leiren hadde skudd-hull. Denne ligger like ved porten til NORAIR og har fått en fulltreffer fra en bombekaster – det er lite å koste reparasjon på.

“Sivilist” for to dager:

bibelturene i startfasen

Et omfattende omvisningsprogram. Et grundig utsyn over landet Israel, og dets mangfoldige landskap. Frikvelder etter lange uker i FN-tjeneste. Og tid til en dukkert i Dødehavet og Middelhavet.

Dette er en del av fasiten

etter at de første bibelturene er avviklet. Et program som representerte en fin avveksling fra rutinen i FN-styrkene.

REISERUTEN

Det er vel neppe til å komme forbi at det blir en

del timer i buss når et helt land skal besøkes på to og et halvt døgn. Likevel: landet var nytt for de fleste, og Israel er et land med så mange kontraster at man tåler noen timer i buss.

Vi begynte i grensebyen Metulla etter å ha gjennomgått rutinekontrollen ved grensen. Reiseruten var lagt opp med en tur over Golanhöydene som de siste årene er blitt like mye et begrep som bare et stedsnavn. På den ruten var det også lagt opp til en kikk på elven Jordans kilder og et utsyn over Genesaretsjøen. Deretter gikk turen mot syd, gjennom Jeriko og med traktene rundt Dødehavet som mål.

Og to ting på de traktene skulle være verdt å ta med seg. Massada — som for dagens Israel står som et symbol på vilje til forsvar. En taubane bringer oss opp mot toppen av fjellet hvor det i årene rundt 70 etter Kr. lå en by som forsvarte seg mot romerske erobrere. I tre år holdt innbyggerne stand mot erobrerne, men måtte så gi tapt. Idag er dette en ruinby, men forbausende store deler er bevart og restaurert slik at det er mulig å få et godt overblikk. Det med overblikket gjelder også utsikten fra denne fjelltoppen, hvor man kan få en glimrende oversikt over terrenget rundt Dødehavet.

Et lite bad i verdens salteste hav hører også med. Direkte behagelig kan man neppe kalle det ramsalte havet, men hvem kan være bekjent av ikke å ha prøvd?

Jerusalem er overnattingsbasen. De første turene ble det benyttet et hotell like utenfor byen, men i det dette kommer på trykk skal rekreasjonsgjestene fra FN-styrken få et hotell inne i sentrum.

Uten at hver eneste detalj skal komme på trykk, så kan vi oppsummere andre dagen med at den i hovedsak ble benyttet til å besøke selve byen Jerusalem, riktignok med en liten avstikker til Betlehem. Den gamle arabiske bydelen, med sine særpregede gater og yrende folkeliv er morsomt å ta med. Minnesmerket over de drepte i siste krig representerer alvoret. Besøkene i Getsemane, Klagemuren og

andre historiske steder forteller om en annen tid og en annen virkelighet.

Og etter noen timers søvn var vi igjen på veiene, rundt omkring i landet — nå med retning mot kysten. Vi hadde lunsj i Haifa og et etterlengtet bad i Middelhavet (Natanya) var det også lagt opp til før vi returnerte til våre daglige gjøremål her i Libanon.

REKREASJON

Har vi skremt noen med denne oppramsingen av stedsnavn og reiserute? Kanskje det, og derfor bør den andre siden av turen nevnes. Kveldene tok vi fri fra sightseeing og historiske steder. Benyttet tiden til restaurantbesøk, rusling i Jerusalems gater eller rett og slett slappet av i sivile omgivelser på hotellet. Det var kanskje det siste mange følte mest behov for etter uke på uke i felten. forsøke å være sivilist for et par dager.

EN TUR VERDT PRISEN

For oss hjemme i Norge er mange av Israels byer velkjente navn. Og bibelturene er en ypperlig anledning til å bli litt bedre kjent med navn og steder vi tidligere bare har lest om. Ikke alt bør vi ta for god fisk, mye som det fortelles om er tradisjoner som har bygget seg opp gjennom tidene. Vi bør også være klar over at også Israel er et land der man lett kan bli lurt. Så kjøp ikke alt du ser uten å sammenligne kvalitet og pris. Men akkurat dette skulle vel FN-soldatene ha lært etterhvert.

Vi betaler mellom 80 og 90\$ for turen. Og dette er på ingen måte noen overpris for det vi får igjen. Hotell, måltider, guiding, bussturer og vi kan gjerne fortsette denne oppramsingen.

Men som sagt er turene i startfasen, og barnesykdommene vil nok forsvinne etterhvert. Den som neppe forsvinner et reiselederen Harald Otto Aalvik, feltpresten vår. Han har hovedæren for at turene kom istand på noen få dager, og med sin nøkterne holdning og praktiske sans har han også hovedæren for at den første bibelturen — som Blue Beret deltok på — ble vellykket.

Klippe-moskeen i Jerusalem.

På besøk i "Holyland Garden" — en tro kopi av det gamle Jerusalem. Fra venstre Björn Nordbotten, KpB, var søte Jerusalem-guide, reiseleder Harald Otto Aalvik og Per Bruun KpA.

utenlands programmet

Utenlandsprogrammet som NRK sender på kortbølgen, har vi som regel også gode muligheter for å motta her i FN-styrken. Men av forskjellige årsaker skiftes det stadig frekvenser. Fram til til 1. September kan du imidlertid få inn Norge på din kortbølgemottager på denne måten:

Tid GMT	Frekvens kHz	Meter-bånd
1100-1230	21730	13
1300-1430	21730	13

1700-1830	21730	13
0500-0630	15170	19
eller		
0500-0630	21655	13

GMT er det samme som Zulu-tid, og du må da legge til to timer for å få lokal libanesisk tid. Det vil si at 0500 GMT blir 0700 LLT. (Når dette skrives går det rykter om at libaneserne vil legge om til sommertid — men det er altså bare rykter. Hvis i fall så skulle skje, vil tidsdifferensen mellom GMT og LLT ble tre timer).

Rachaiya-stafetten ble en 4-dobbel suksess for Kp B

Søndag den 6. mai var en gledens dag for Kompani B i NORBATT III – smilet var ikke minst bredt hos maj. Viggo Vang, Harstad, (kompanisjefen) og hos

bysbarnet, kapt. John Kvanli, som både var deltaker og primus motor i arrangementets komiteen.

Årsak: Kp B stilte fire lag i Rachaiya-stafetten og

besatte de fire første plassene på premielisten. Stort bedre kan det ikke gjøres. Ikke minst når stafetten finner sted i ens egen by i Sør-Libanon, fjellbyen

Rachaiya el Foukhar. Laget fra kompanistaben besatte førsteplatsen med tiden 17.44 min. Den gamle rekorden fra den første stafetten i fjor var på 18.50 min. og ble satt av et blandet lag fra Stabskompaniet.

Det deltok i alt 10 lag – tilsammen 100 deltakere fra forskjellige avdelinger i den norske FN-bataljonen i Sørøst-Libanon. Løypa er på 5.950 meter fordelt på 10 etapper. Den har mange stygge motbakker –

høydeforskjellen er på 300 m. Enkelte deltakere som er konkurranseidrettsmenn hjemme i fedrelandet, sier at de ikke har opplevd hardere løype hjemme. varet var ypperlig, sol med en svalende bris – temperaturen var 19 grader.

Resultatene:

1. Kp B – kp-staben ...17.44
2. Kp B – 1. tropp ...18.33
3. Kp B – 3. tropp ...19.22
4. Kp B – 2. tropp ...19.36
5. Stabskp – Pi-troppen...19.42
6. Stabskp – Vaktlaget ...20.20
7. Stabskp Hundetroppen ...20.50
8. Kp A – kp-staben ...21.20
9. Stabskp. s stab pluss
bn-staben ...21.34
10. Kp A – PPK-troppen...22.23

Vinnerlaget. Stående fra venstre: Kapt John Kvanli, Harstad, korp Morten Alsaker, Haugesund, korp Petter Ruud, Oslo, v/korp Lars T. Gjerde, Rosendal og korp Sven Erik Freitag, Hønefoss. I forgrunnen fra venstre: menig Jack Ronald Eliassen, Fredrikstad, fenn Karl Björn Fles, Skafså, menig Jan Willy Larsen, Arendal, menig Arve Öian, Stjørdal, og v/korp Knut Sörby, Oslo.

ALLSIDIG I NAQOURA

Turer til Damaskus, Nasareth står bl. a. på Amman, Jerusalem og programmet til velferdsof-

fiseren i Naqoura, kapt Harry Nyhus.

– Og interessen for turene er stor, forsikrer han.

Veien til Israels grense er kort. Mange benytter seg av dette og reiser på småturer til Nahariya og Nataniya i helgene.

Kapt Nyhus er ikke bare velferdsoffiser for de norske i Naqoura, han ivaretar også oppgavene til idrettsoffiser, reiseoffiser, undervisningsleder – og han sørger for å sende den daglige brevpost til postkontoret i NORBATT.

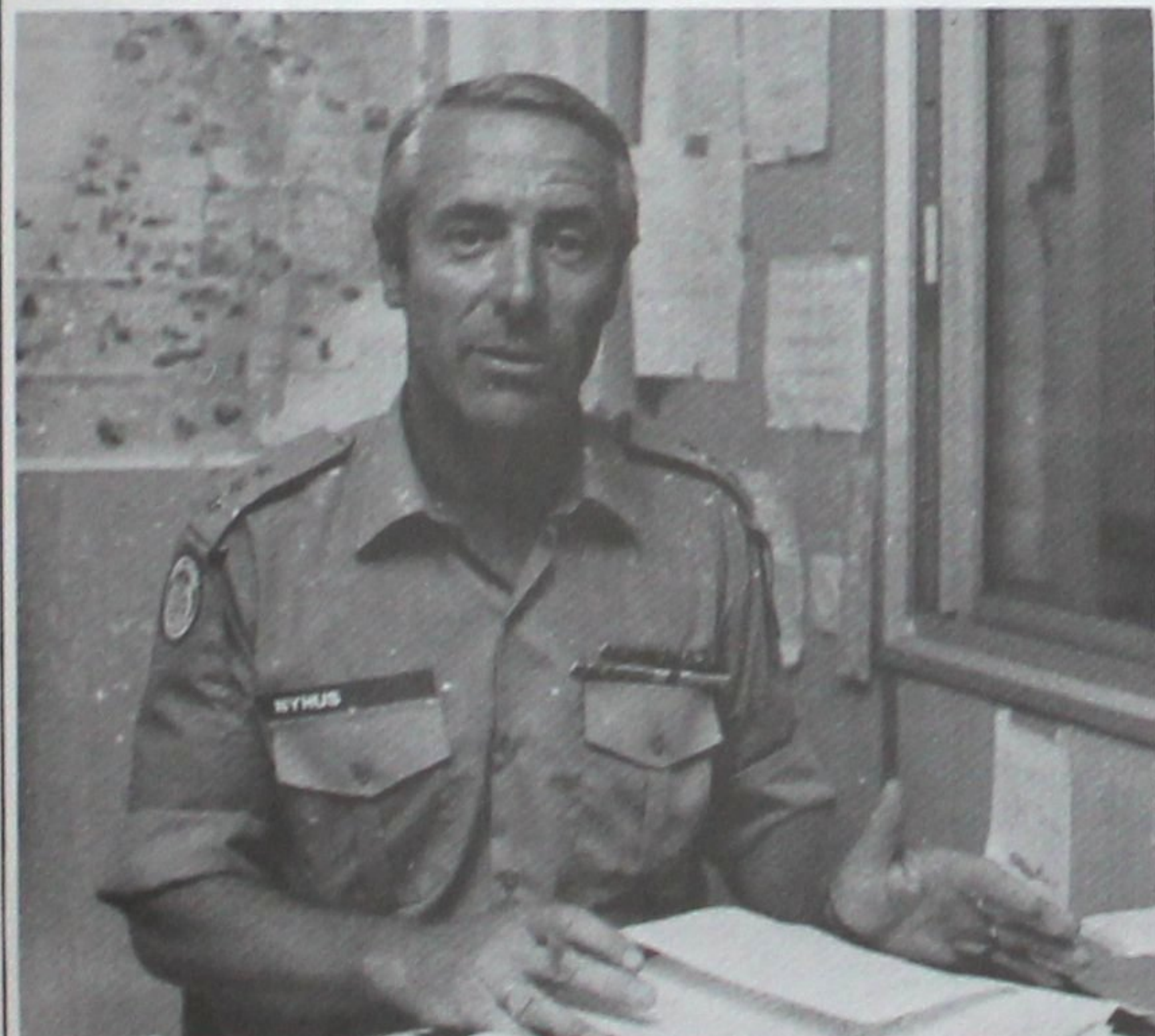
Nordmennene i Naqoura er spreke folk – idrett er den mest populære fritidsaktivitet. Volleyball er særlig i skuddet. Den såkalte Naqoura-marsjen skal arrangeres i nærmeste fremtid

– den går fra Naqoura til Rosh Haniqra (ved grensen til Israel) og retur. A låne idrettsutstyr og trene på egen hånd er et meget benyttet tilbud.

– Brevkurs er også populært, og mange bruker dette som nyttig avkobling, sier kapt Nyhus.

Han er den rette mann å gå til når leaven nærmer seg og reisemål skal bestemmes. Svært mange reiser til Norge. De som vil holde seg til Syden, reiser til Israel, Egypt og Hellas, forteller Nyhus.

Hans store ønske er å få en assistent – selv om han berømmer feltpresten, kapt Revheim, som gir ham en hjelpende hånd når arbeidet tárner seg opp.

Kapt Harry Nyhus, velferdens altnuligmann i Naqoura.

forlovet på lørdag – skutt på tirsdag

Det er jamen töfft å være irsk soldat – det fikk lagfører og korporal John O'Connor (19 år) fra Cork oppleve da han kom til Sør-Libanon. På lørdag – like før han forlot Irland hvor han er proff-soldat i 1.st Inf Batt Galway – forlovet han seg. Han landet i Tel Aviv mandag kveld og kom til Naqoura hvor han fikk middag og ble tilvist en seng. Dette i en brakke like ved UNIFIL HQ.

Han hadde vært 5-6 timer i Naqoura da det ble åpnet ild mot leiren ca. kl. 0020. Da lå unge John i sin blideste

slummer. Han ble truffet i magen og høyre håndledd av

geværild. Han vet tilmed kalibret – han fikk beholde en 7,62 mm kule av samme slag som han bruker i sitt eget gevær – det belgiske enhetsgeværet FN/FAL eller SLR som britene kaller den. Legene gav ham kulen som suvenir.

To kamerater tok John mellom seg og løp ut i dekningsrommet med ham – ilden var så intens at han ikke kom under legebehandling før det hadde gått ca. 40

minutter. Og det gjorde svært vondt, å bli skutt i magen er meget smertefullt.

John O'Connor er svært tynn og blek etter påkjeningen, men som irlendere flest er han töff som piggråd. Han angrer ikke på at han reiste – og han vil stå tiden fullt ut. Han tør ikke reise hjem på sykepermisjon, han er redd at han ikke skal få reise tilbake om han gjør det.

Hans våpenbror Michael O'Callaghan (23 år) angrer heller ikke på at han kom til Libanon, men han har en mistanke om at hans kone angrer på at hun lot ham dra av sted. Kona fikk en gutt bare fire dager før han forlot hjembyen Limerick i Irland, gutten er nå et halvt år gammel.

Når dette leses er Michael tilbake i Irland. Han har tjenestegjort 6 måneder ved IRISHBATT og hans tid utløp den 8. mai. Menig O'Callaghan ble såret i venstre arm, men regner med å være hel og fin igjen etter 10 ukers sykehusopphold.

Michael som også er proff-soldat, lå og sov da døren til brakken ble splintret

av en mg-salve. Michael sover med geværet i sengen, han røsket det med seg, flatet ut på golvet og krabbet ut i fri luft for å finne dekning. Men før han kom i dekning, ble han truffet i armen, og kulen traff svært ubeleilig – den forårsaket armbrudd.

Brakken irlenderne sov i ligger svært utsatt til – på den gale siden av veien – og de som skjøt hadde åpent skuddfelt. I alt seks irlendere ble såret den natten (natten 18-19. april) da Naqoura-leiren ble utsatt for et veritabelt ildoverfall.

Og det gikk hardest ut over John og Michael.

Fra venstre: John O'Connor og Michael O'Callaghan ble hardest såret av de seks irske soldatene som ble brakt til sykestua i Naqoura natten til den 19. april i år.

KJAERE LANDSSMENN

en spesielle hilsen til våre landsmenn i luftrommet og de som ligger under bilene. Dere er ikke glemt hverken i Naqoura eller i Tibnine. Tålmodighet – tålmodighet, mine venner. Desserten kommer alltid sist – dere også. Kanskje i neste nummer?

TRE BARN I KA FER CHOUBA DÖDE AV BLADAN-FORGIFTNING

Tre libanesiske gutter fra den vesle fjell-landsbyen Kafer Chouba ble søndag 13. mai i all hast brakt ned til sykestua hos den norske FN-bataljonen i Ebel es Saqi i sivile libanesiske og norske militære kjøretøyer. Guttene hadde forgiftnings symptomer.

De tre guttene som var alderen fra fem til ti år, var imidlertid död da de kom inn på sykestua. Man rykket ut med ambulanse fra Ebel es Saqi for å møte det tredje kjøretøyet omtrent på halvveien, men også her var det for sent.

NORBATTs Kompani B som har utposter i Kafer

Chouba og nabolandsbyen Kafer Hammam, sperret straks av området og fant at det var blitt benyttet et fruktsprøytemiddel merket Dymond 605 – en avart av sprøytemiddelet Blandan. De tre forulykkede guttene hadde spist kart av en pærelignende frukt som sannsynligvis er sprøytet med dette middelet.

Ved hjelp av en libanesisk gutt som snakker engelsk klarte man å finne fram til tre barn som også hadde spist av frukten. De ble øyeblikkelig kjørt til sykestua – en av dem hadde forgiftningssymptomer. De ble alle tre pumpet og behandlet med atropin, et

middel mot nervegass. Etter noen timers observasjon viste de seg å være i fin form og ble sendt hjem, opplyser untrykningslege kaptein Hans Henrik Daae-Qvale ved NORBATTs sanitetstropp.

Det ble rekvirert medisiner fra Naqoura med helikopter i tilfelle flere skulle ha spist av den forgiftede frukten, men det ble ikke brakt inn flere pasienter.

NORBATTs militærpoliti etterforsker nå saken. Sprøytemiddelet Bladan ble forbudt i Norge allerede i 1960-årene. Det virker som nervegass – det siste dødsfallet man hadde i Norge, fant sted etter at en

fruktdyrker rørte om i blandingen med hånden. Den høyst tillatte blandingsprosent var på fem for forbudet i Norge – det meldes at fruktdyrkere i NORBATTs ansvarsområde i Sør-Libanon benytter oppløsninger på opp til 25 prosent.

NORBATT advarer alle soldater mot å spise frukt som ikke er kontrollert, og kompaniene har ordre om å registrere alle forsøk på bruke sprøytemidler i jordbruket og fruktdyrkingen og å advare sivilbefolkningen.

NORBATT samarbeider med libanesiske myndigheter om tiltak for å hindre nye forgiftninger.

på bedringens vei

Den 10. mai hadde Herc' en på tur hjem til Norge to soldater fra NORBATT III med seg — det var to 22 år gamle ungdommer, begge pasienter på bedringens vei. De gikk for egen maskin fra helikopteret til Herc' en som stod og ventet på Beirut flyplass.

V/korp Jan-Sverre Aasbø fra Jondal, ca. 8 mil vest for Odda, kom til Sør-Libanon allerede den 13. november i fjor. Han hadde til da vært luftvernartillerist ved Banak flystasjon og hadde to måneder igjen av førstegangstjenesten.

Den 18. april i år kom de to bilmekanikerne Jan-Sverre Aasbø og Jarle Håvard Warberg gående ut fra verkstedet i Ebel es Saqi. Jan-Sverre kan bare huske en slag plystring i luften — så smalt det. Det var et artillerinedslag som såret Jan-Sverre — Jarle som gikk

litt lengre fram, mistet livet.

Jan-Sverre jobbet som mekaniker på gaffeltruckverkstedet ved DNN Aluminium i Odda — hans høyeste ønske for tiden er at han skal få tilbake sin sivile jobb.

Den andre som reiste hjem den 10. mai, var Stig Hansen fra Evenskjær. Stig kom til Sør-Libanon i mars i år sammen med brødrene Jarle og Sigmund Warberg. Sigmund reiste hjem i brorens begravelse, og han kommer ikke tilbake. I en slik sak teller en mors vilje sterkest.

Stig Hansen ble utsatt for en vådeskuddsulykke i Ebel es Saqi bare 12 dager etter at han kom fram. Det skjedde i begynnelsen av april. Den 7. april ble han overført til sykehuset i Haifa hvor han lå fram til 29. april. Resten av tiden tilbrakte han som

oppegående pasient på sykestua hos MEDCOY i Naqoura.

AG-skudd i venstre armhule skal behandles av fysioterapeut hjemme i Norge. Han håper på å få full förlighet i armen.

Stig som ble skadet av

Jan-Sverre Aasbø på sykestua i Naqoura. Jan-Sverre hilser alle mann i NORBATT

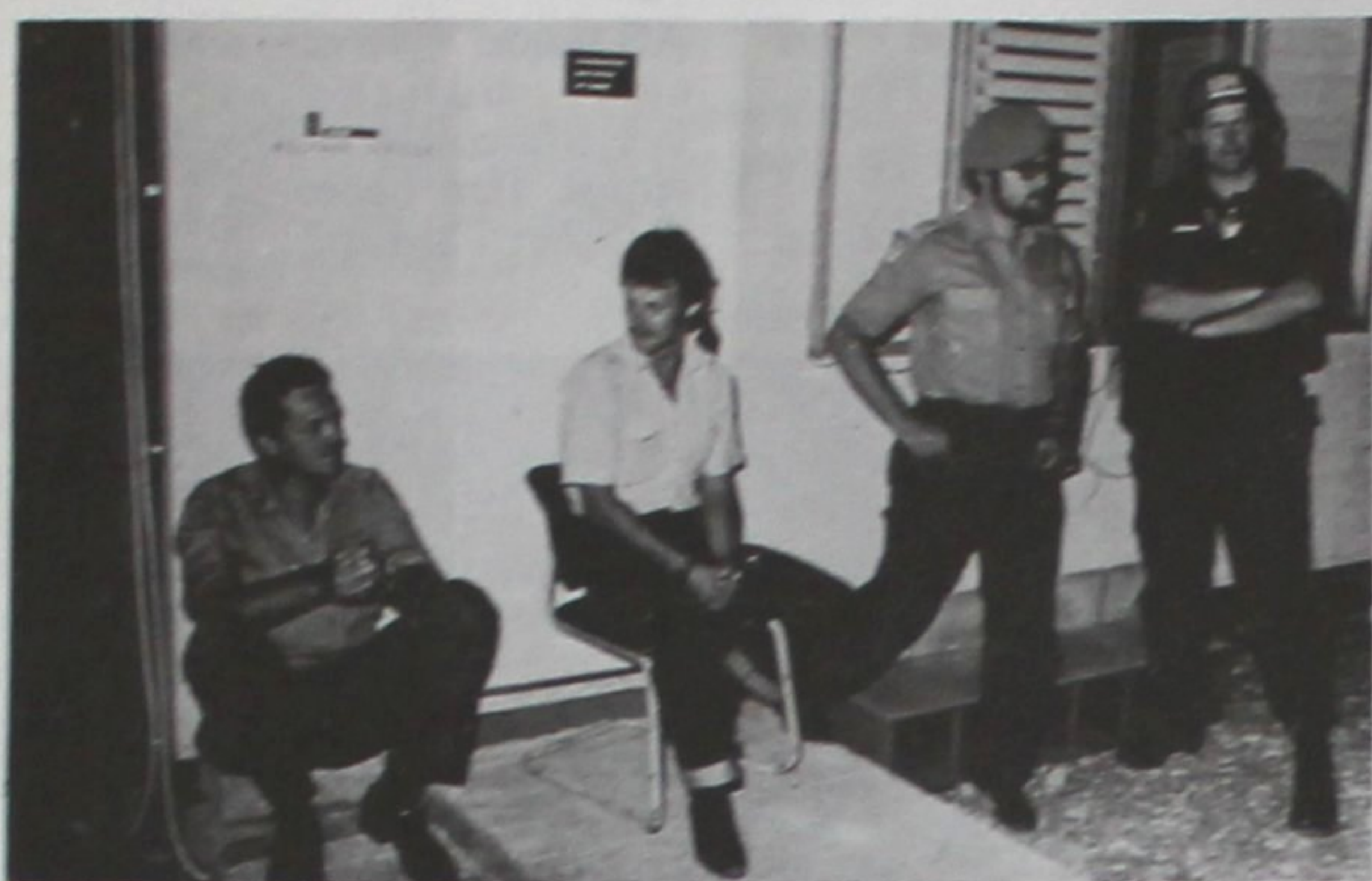

Stig Hansen driver styrketrening for å få tilbake full styrke i venstrearmen. Bildet er tatt på sykestua i Naqoura før han reiste hjem.

Kompanisjef Viggo Vang mottok på vegne av kompaniet en vakker utskjæring i tre fra befolkningen i Rachaiya ønske om "Happy Independence Day".

I NORMEDCOY HAR MAN DET I GRUNNEN BARE BRA

Tillitsmenn i NORMEDCOY er fra venstre: Frode Duesund fra Stord – Sykehustroppen, Arnulf Henriksen fra Tromsø – Transporttroppen, It Otto Lauritzen fra Hamar – befalet, og Geir Bachmann fra Lodingen – Administrasjonstroppen.

Det er tre ting som slår en besøkende hos NORMEDCOY i Naqoura: de merkelige våpenreglene (våpen og ammunisjon må du låse ned i portvakten – bare vaktene bærer våpen), ingen restriksjoner på alkohol unntatt selvsagt under gaupe, en avslappet og ledig omgangstone som virker som den reneste vårløsning på en infanterist, og det at man ikke har hovedtillitsmann i kompaniet – det hadde man i alle fall ikke tidligere i måneden da vi besøkte MEDCOY (også kalt MADCOY og Norges svar på MASH).

Men vi kunne selvsagt registrere (Rekap-syndromet" der som alle andre steder i UNIFIL "Rekap-syndromet" sett fra rekap'enes side består i at noen grønnskollinger med vinkler og stjerner kommer rett fra Fedrelandet og skal forandre på alt som heter innkjørte rutiner bygd på lang erfaring. Resultatet bli rot og tøv over hel lihjen (ikke minst fordi rekap'ene selvsagt forsøker å stikke kjepper i hjulene på det nye maskineriet.)

Det nye befalet på sin side har allerede "snippesystemet" fra tiden hjemme fullstendig i vrangstrupen. De vil gjerne utføre tingene etter eget hode og lytter ikke gjerne til råd fra menige – selv om disse måtte være veteraner.

"Rekap-syndromet" ligger mest på det psykologiske plan – det er kanskje mest å flire av.

NORMEDCOY tilbrakte 14 tidligere sin tilværelse i telt

med hete og støvplage til følge. Alle har det mer komfortabelt i dagens prefab-brakker, men mange synes de har tapt mye i samhørighet og kameratskap. De tenker med vemod tilbake på kveldene utenfor teltene hvor de spilte gitar, sang viser og pratet sammen. I dag er det blitt mer klikkvesen av det hele.

Enkelte ting har gått bra. Det har blitt fart i byggingen av dekningsrom, og man har fått en ny fritidsmessé. Soldat-og befalsmessen blåste ned, men er nå kommet opp igjen, forteller tillitsmennene.

De er ellers opptatt av soldatkrav som er tatt opp på sentralt hold – vakttillegg også for de menige og leave-transport med Hercules-flyet, etc.

Bedre vaskemuligheter og innlagt vann står også på ønskelisten – men det aksepteres at militære sikringstiltak gis prioritet.

Da vi besøkte MEDCOY var all virksomhet kommet under tak – bortsett fra kjøkkenmannskapet som jobbet ute eller i telt. I dag er det forhåpentlig bedring også for kokkene.

Da vi diskuterte de mange problemer med tillitsmennene, utbröt en av soldatrepresentantene:

– Men i grunnen har vi det meget bra...

Det stemmer med våre observasjoner. Som gjest kan man bare konstatere at MEDCOY møter besøkende landsmenn med gjestfrihet og vennlighet.

Den flotteste i NORBATT?

Når du leser dette, er den flotteste OPen i NORBATT ferdig. At dette observasjonstårnet er det fineste som er laget på disse trakter, er i all fall ikke byggherre fenrik Lars Jørgen Steen i tvil om.

Hvem andre kan flutte seg med en golvflate på 2 X 3,50 m – det rene dansegolv – og hvem kan ruge trygt og selvsikkert i en splintsikker OP med 35 cm tykke betongvegger?

Både golv, vegger og tak er splintsikre, og solide

telefonstolpersom er en gave fra Kp A, utgjör fundamentet som selve borgen hviler på.

Dette verdens åttende vidunder finner du i veidelet like utenfor Kafer Hammam – her hersker Tredje tropp, KpB. Fra OPen har du fin utsikt til Hebbariye i nord og til Khiam og Beaufort i vest. Like nedenfor ligger Check Point 4-12 A, og der jobber man dessuten med å sette opp et nytt dekningsrom. Skikkelige saker av Damascus Shelter-typen, uten vann som renner inn, og solide greier som tåler en trökk.

I forgrunnen på toppen fenrik Lars Jørgen Steen fra Trondheim, bak ham menig Kåre Björk, Jostedal. Nede på bakken jobber korp Eivind Haram fra Valderöy (ved Alesund) med å laste opp stein til betong-balndingen. Han er rekap.

NORGES-VENNER I HEBBARIYE

Det møtte i alt 2.000 sivile fra Hebbariye på en spesiell Norges-kveld arrangert av Kp A, s andre tropp om kvelden den 17. mai.

Det hele begynte med at

det i forbindelse med 17. mai ble kjørt en foredragsserie med slides for skolebarna. Serien går med fransk og arabisk tekst og viser Norge med snöbröyting på vidda og 17. mai-tog i hovedstaden. Den ble vist i fire vendinger

for barna i Hebbariye.

Dette kom de voksne for öre — og de bad om en kveldsforestilling, hvor altså brorparten av landsbyens ca. 3.000 innbyggere møtte opp.

2. tropp holdt også åpnet

hus for sine libanesiske venner, og mange benyttet sjansen til å se hvordan FN-soldatene hadde det. Og som "kvittering" ble det vartet opp med arabisk folkedans til langt utover kvelden.

Sivilbefolkningen i Rachaiya bidro med folkedans, og Gunnar Olsen og og Arnulf Moe-Jacobsen trådte støttende til.

"Saqi Blæseensemble" gjorde stor lykke både blant soldatene og sivilbefolkningen. Her leder major Gunnar Olsen orkesteret under oppvisningen i Rachaiya.

NORSKE TRADISJONER PREGET 17 MAI FEIRINGEN HOS FN STYRKENE

Fotballkamp, barneleker, tog, mottagelser og norsk nasjonalmat utgjorde 17. maifeiringen for de norske FN-soldatene i Syd-Libanon. Ja, i Ebel es Saqi ble man til og med vekket av et ekte hornorkester. "Saqi's Blæse-ensemble", under ledelse av major Gunnar Olsen, imponerte stort. Og tross sine bare 13 musikere og noen få ukers övingstid ble både "Ja, vi elsker" og "Gammel Jægermarsj" spilt med fynd og klem.

Dagen var ellers preget av det gode forholdet de norske styrkene har til sivilbefolkningen i sitt område. Flere steder var det samlet inn til kaker, brus og smågaver til barna i området, og lysbildeserie om Norge ble også vist.

Det var höytidelig oppstilling i FN-soldatenes beste puss, taler for dagen, rökkelaks, ansjos, spekeskinke og enkelte steder, bl. a. i Tibnine, arrangerte man 17. mai-tog gjennom byen.

I det hele tatt en 17. mai etter godt gammelt merke. Likevel gav dagen ingen grunn til å glemme at vi befinner oss i et land langt borte fra Norge. Et land med en helt annen kultur. For hvem har vel hørt om esel-stafett en 17. mai?

Men 17. mai var det, lell. Og kanskje dekket kompanisjef Viggo Vang i Kp B det mange fölte da han i sin tale for dagen sa at "nettopp idag mens vi befinner oss i et krigsherjet område, vet vi å sette pris på den fred og frihet vi opplever hjemme i Norge".

HONNÖR TIL DE NORSKE FN-STYRKENE I LIBANON

Jeg vil i denne forbindelse gi min honnør til det norske personell i Soer-Libanon for den holdning de har vist under de paakjeninger de har vært utsatt for i den senere tid.

Mange har naturlig stilt seg spøersmaalet om FN-styrkens fremtid etter det som skjedde. Dette er et svært viktig spøersmaal som foerst og fremst maa vurderes innenfor FN's organer og hvor man maa foreta en noeye avveining av ulike faktorer. Det synes klart at en tilbaketrekking av FN-styrken ikke vil kunne skje uten alvorlig risiko for freden og sikkerheten i området. En

tilbaketrekking vil aapne for en direkte konfrontasjon mellom de ulike kreftene i Libanon-konflikten. Dette vil kunne faa alvorlige konsekvenser for hele Midt-Oesten-situasjonen og for gjennomfoeringen av Fredsavtalen mellom Israel og Egypt, sa utenriksminister Knut Frydenlund under et foredrag hjemme i Norge forleden.

Paa den anne side blir det vanskelig aa forsvare en opprett-holdelse av FN's naervaeret i Soer-Libanon, dersom angrepene og og provokasjonen fortsetter. Dette gjelder ogsaa hvis partene i konflikten i området fortsatt ikke viser

evne eller vilje til aa medvirke til at FN-styrken skal kunne utfoere sitt oppdrag.

FN-styrken kan ikke alene skape fred og avspenning. Det er en forutsetning at alle respekterer og stoetter styrken, og at partene gjoer sitt beste for aa finne frem til rimelige loesninger paa problemene.

Dette er spøersmaal som ikke bare har opptatt oss her hjemme, men som naturlig nok ogsaa har staatt sentralt under de fort-loepende konsultasjoner som har vært foert i New York. De uformelle konsultasjoner som ambasadøer Aalgaard hadde

med sikkerhets-raadets medlemmer i slutten av forrige uke, foerte til enighet om at man for oeyeblikket skulle konsentrere oppmerksomheten om aa trygge FN-styrkenes sikkerhet og bedre arbeidsvilkaar. Etter etter at denne mer kortsiktige arbeidsoppgave er loest, vil man igjen rette oppmerksomheten mot de underliggende politiske problemer. Ambasadøer Aalgaard har i full forstaaelse med den norske regjering for oevrig gjort det klart at han er innstillet paa aa sammenkalle raadet oeyeblikkelig, dersom FN-styrken igjen skulle bli lagt under ild, sa utenriksministeren.

Etter Norgestur med hovedtillitsmannen:

MOT LÖSNING FOR LEAVE-SENTER OG VAKTTILLEGG?

I disse dager vil spørsmålet om leave-senter for de norske FN-soldatene i Libanon bli avklart. Her nede vil det bli gjennomført en interesse-undersøkelse, og, hos myndighetene hjemme holder man på å finne løsninger på bl.a. transportproblemet.

Det er et senter på Kreta som idag er på tale. Et sted hvor forholdene ligger godt tilrette for rekreasjonsferie. Dersom senteret nå kommer igang vil det bli mulig å arrangere besøksreiser for familie hjemmefra, og priser held ned mot kr 1000 for slike besøk er aktuelt. Bataljonen satser videre på å

legge opp til et godt tilbud på selve senteret, både på dag og kveldstid. Blant annet har muligheten for å få nedover norske artister vært diskutert.

Noen spørsmål står det igjen og løse idet BB går i trykken, og soldatene i FN-styrken vil få nærmere informasjon om hva som vidre skjer i denne saken.

Vakttillegg for menige og korporaler har vært sterkt fremme i debatten om FN-soldatenes kår. Og etter hovedtillitsmann Hans Wendelbo's siste besøk hos våre hjemlige myndigheter, står nå denne saken nærmere

sin løsning enn noen gang tidligere.

Saken vil nå bli tatt opp i spørretimen i Stortinget, og det er ventet å få en snarlig avklaring. Med henvisning til inntektsstoppen er Forbruker og Administrasjonsdepartementet fortsatt negativ. De henviser til at dersom FN-soldatene får sitt vakttillegg, vil også andre grupper kreve økning i sin lønn. FN-soldatenes representanter i Norge hadde et møte med LO-formann Tor Halvorsen om dette, og han har lovet å ta et initiativ overfor departementet. Også

statsminister Odvar Nordli ble informert om saken, og det er ting som tyder på at det begynner å lysne for vakttillegget.

Det som ble sterkt understreket fra FN-soldatene, er at et slikt tillegg ikke representerer en økning i lønnen, men en konkret godtgjøring for en konkret utført oppgave. På lik linje med bl.a. risikotillegg og utenlands-tillegg.

Så står det igjen å se om dette argumentet slår gjennom når siste runde i denne saken nå står for døren.

TAKK FOR MEG

Etter noen måneder som presse – og infooffiser, deriblant som ansvarlig for utgivelsen av vårt "menighetsblad" Blue Beret, takker jeg hermed for meg, idet roret overtas av kapt. Harry Strokkenes.

Særlig jobben med Blue Beret har vært fascinerende, og sammen med dyktige medarbeidere har vi vært litt stolte av (som eneste betaljon) i UNIFIL, å ha vår egen lille avis – som tross alt binder oss alle Ola-gutter (og

jenter) her i Sør-Libanon sammen. Takk for alle bidrag, og tips om stoff.

Fedrelandet og min sivile jobb venter, men til dere alle ønsker jeg fortsatt lykke til med tjenesten og oppholdet i Libanon.

Harald Rasmussen

Det gode arbeid som er utført av mine forgjengere – ikke minst avtroppende Blue Beret – redaktør – gjør at jeg nærmest kommer til dekket bord. Presseoffisernes

skjeve rotering betyr at jeg kan overta en dyktig og erfaren stab som består av korporalene Harald Stanghelle og Sören Seland, henholdsvis presseass og fotograf.

Det preg Blue Beret har fått i "Rasmussen-perioden", vil stort sett fortsette. Jeg håper vi kan lage en like god avis som før.

Den eneste kjepphesten jeg har, er at man i Blue Beret skal kunne lese den korrekte versjon av diverse dramatiske

begivenheter innen UNIFIL a/o. Overdramatiseringen står avisene hjemme i Fedrelandet for – resultatet er gjerne at vi får en noe skjev informasjon.

Artikkelen "Hva skjedde egentlig i Naqoura" i dette nummeret er et forsøk på å vise at virkeligheten ikke trenger til "oppsporing".

Men la ikke Blue Beret bli et tremanns-show – syng ut hvis dere har noe på hjertet folkens!

Harry Strokkenes